

Logg från Älva

Datum: 21/3-2015

Elevloggare: Gustav Feat. Alexander

Personalloggare: Kapten Sören

Position: 18.00: N27° 53,0' W14° 42,1'

Segelsättning: Ingen

Fart: 5.5 knop

Kurs: 265°

Beräknad ankomst till nästa hamn: Restinga på El Hierro 23/3 Efter frukost

Planerat datum för att segla vidare: Mot La Gomera 25/3

Väder: Sol, vind och vatten

Elevlogg:

Oi mates!

Idag har vi haft en händelserik dag, trots att vi bara har gått för motor. Efter frukost så var det dags att lämna Forteventura och börja bege sig mot El Hierro. Vi kastade loss efter frukost och började nästa etapp i en sydvästlig motvind. Lektionerna drog snart igång, och tidvattenzoner diskuterades flitigt, samtidigt som sjöfartslagar och navigation studerades.

Till lunch serverades en tomatsoppa med great grilled cheese sandwiches i anda med dagens Amerikanska mat-tema. De sista lunchätarna blev avbrutna i lunchen, och många blev väckta i sina efterlunch-lurar när larmet helt plötsligt började tjuta. Man över bord. Lärare Linda hade fått nog. Hon hade slängt sig över relingen och lämnat sig själv till Poseidons oförutsägbara rike. Skämt åsido så utfördes en man-över-bord övning, där Linda hade satt på sig en av båtens överlevnadsdräkter och agerat lärare i nöd. Alla for upp på däck, skrek man över bord och pekade på den nödställde. Besättningen hissade ner ribben, for iväg efter Linda och hämtade hem henne. Dem hissade upp henne längs relingen och la henne på en bår i övningssyfte, varpå Linda lyckligt utbrast "Jag såg en fisk!". Övningen flöt på kalasbra, och alla verkade vara glada och nöjda.

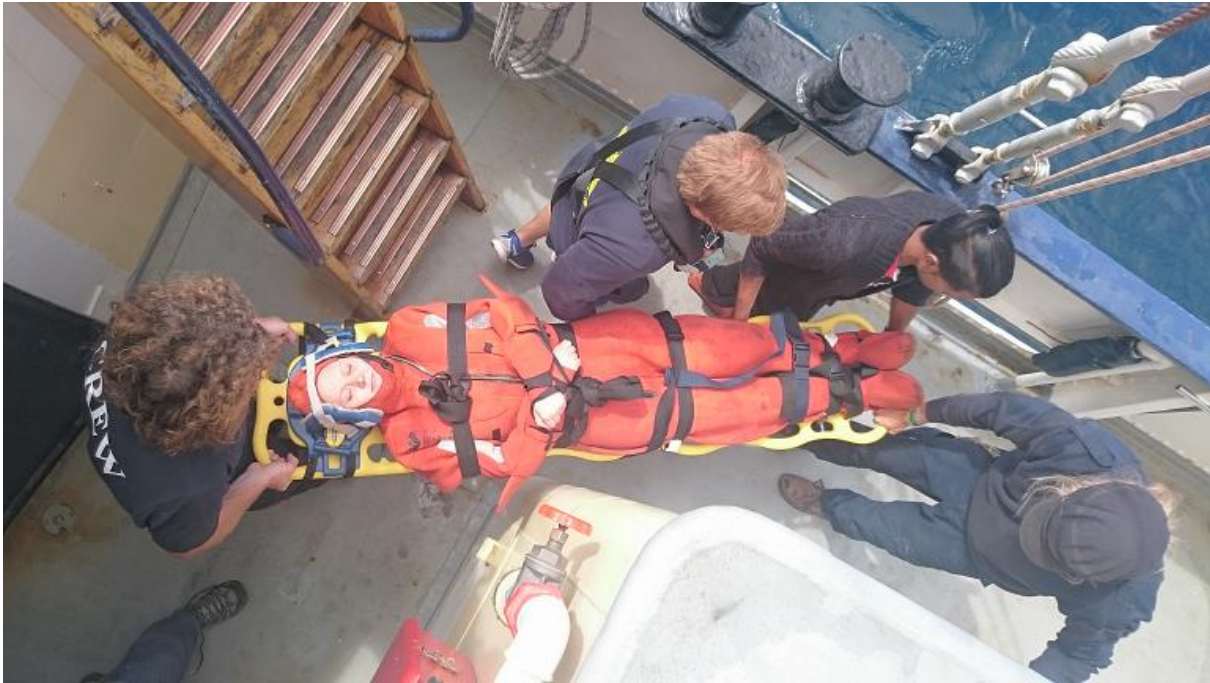
Efter att vi lämnat Forteventuras kust växte sjögången betydligt, och stor del av klassen har varit och är rätt sjösjuka. Dock steg humöret när det siktades ett valuppsprut, och inom kort stod många och spanade efter fenor och vattenpelare. Vi lyckades inte identifiera valarna, men vi såg många sprut och en del rygghenar, så vi var lyckliga i alla fall.

Trots sjösjukan lyckades byssan överträffa sig än en gång, med en ändlöst god pulled pork, äppel-coleslaw, karamelliserad chili, pommes och nybakat bröd. De flesta åt sig i matkoma, medan jag stod på vakt, styrde och spanade efter fartyg och fyrar.

I natt är det min lediga natt, så jag ska passa på att gå och lägga mig tidigt och sova bort lite sjösjuka.

Fridens bananbåtar!

Gustav "The Gurk" Lövgren och Alexander "The Great" Hallén

"Halvdränkt och avsvimmad" men glad

Personallogg:

Idag har vi som sagt hållit man överbord-övning. Tillåt mig berätta hur en sådan kan gå till här ombord på Älva:

Det är strax efter lunch, vi går för maskin västerut söder om Fuerteventura med 5-6 knops fart. Den utsedda (frivilliga) figuranten – vår marinbiologilärare Linda – smyger fram på fördäck och sätter på sig en överlevnadsdräkt och flytväst. Efter klartecken på komradio från bryggan, hoppar hon överbord. Eleven på utkik bli ganska förvånad när han ser sin lärare – vilt skrikande på hjälp – passera längs utsidan. Sedan värsta överraskningen lagt sig, inser han vad han skall göra: Vråla "- Man överbord!" allt vad han orkar (fast kanske borde vi ändra till "En överbord!"), slänga en frälsarkrans och peka med hela handen mot den nödställde och inte släppa denna med blicken.

När vakthavande styrman hör ropet, trycker hon in MOB-knappen på GPS:en (den exakta positionen sparas och gör det lättare att hitta tillbaka) och slår på larmet i hela båten samt stoppar maskin. Elever och besättning strömmar upp på bryggdäck, och alla som ser den nödställde ställer sig och pekar.

Jag, kapten, sitter på mitt kontor lyckligt ovetande (nåja). När jag hör larmet, rusar jag upp på bryggan, får en rapport om läget och tar över befälet. Jag slår full back för att stoppa

båten. Samtidigt tar jag VHF-radion och skickar ut ett allmänt MAYDAY-anrop (dock utan att trycka in pratknappen denna gång) att vi har en man över bord-situation och vår position.

Samtidigt har de två i förväg utsedda båtförarna börjat loss göra vår RiB-båt som hänger i aktern. De hoppar i, båten firas ner och sätter full fart mot Linda, som nu ligger en bra bit akterut. Under tiden förbereds mottagandet ombord. Kockens uppgift är att stå beredd med bår och akutväska vid porten nere på däck.

Nu har RiB:en nått fram till den nödställda, som är avsvimmad. Albin och Sara drar henne ombord, kör tillbaka och går upp långsides. Krister har förberett en talja, som krokas i lyftöglan på Lindas flytväst och hon hissas ombord. För övningens skull läggs hon också på bår och forslas ner i sjukhytten.

FACIT: Tre minuter efter att larmet gick, var det nödställda uppe i RiB:en. Fem minuter efter larmet var hon ombord på Älva igen. Ett bra resultat, men då skall man komma ihåg att detta var idealiska förhållanden. Svårare blir det förstås i grövre sjö, om vi är under segel eller framförallt i mörker. Det är skälet till att vi vid sjögång alltid spänner upp säkerhetslinor och skyddsnät, samt har flytväst på ute på däck även dagtid. Efter mörkrets inbrott är det alltid flytväst som gäller utomhus, inte minst därför att de är utrustade med automatisk lampa. Att någon skulle trilla överbord är förstås en skrämmande tanke. Ändå är det något som händer oerhört sällan till sjöss, om man bortser från finlandsfärjor och liknande, som tyvärr drabbas då och då.

För oss handlar det om att hantera denna risk som alla andra: Kunskap, strikta regler, bra utrustning och regelbunden övning.

Hälsningar från Sören, kapten på denna resa.